

دستمزدها براساس ملزومات رفاه در زندگی کارگری باید تعیین شود و نه منفعت وامکانات سرمایه‌داران

«شورای عالی کار» بعنوان یک نهاد ضد کارگری هر سال کاهش قدرت خرید کارگران نسبت به حتی سال قبل را به نام افزایش دستمزد از کلاه شعبده بازی بیرون می‌آورد. در تمام طول حیات جمهوری سرمایه‌داری اسلامی مداوما استاندارد زندگی کارگری روبه کاهش و چند مرتبه زیر خط فقر و فلاکت بوده است. برای زندگی کارگری فرقی ندارد که تحت چه ملزومات و دلایلی این سقوط به خط فلاکت صورت می‌گیرد. کارگران این تحمیل اراده سرمایه‌داران را که برای خلق نیروی کار ارزان صورت می‌گیرد تحمل نمی‌کنند. این حق کارگران است که از زندگی مرفه با استاندارد انسانی برخوردار باشند. کسانی که خود تولید کننده بخش عظیم سرمایه‌های یک کشورند دلیلی ندارد که در نهایت فقر و فاقد هرگونه استاندارد رفاهی زندگی کنند. خود و خانواده‌هایشان از اولیه‌ترین مایحتاج یک زندگی مرفه، سرزنده و با نشاط محروم باشند. در حالیکه زندگی افسانه‌ای سرمایه‌داران و وابستگانشان که حاصل دسترنج کارگران است، سرسام آور است. این ستم و استثمار آشکارا نشان می‌دهد که در تعیین حداقل‌های مزد و همچنین افزایش اسمی حقوق، اراده کارگری حضور ندارد و نداشته است. معنای سرکوب هرگونه تشکل کارگری و نماینده مستقیم منفعت کارگری در همین نکته نهفته است. اگر اراده و حضور کارگران تحقق یابد چگونه می‌توانند این تصمیمات شرم‌آور را بنام کارگر و برای زندگانی کارگری اتخاذ کنند؟ خیزش‌های انقلابی از اینرو بمیدان می‌آیند تا بساط چنین رابطه ظالمانه‌ای را براندازند. حاکمیت بر سرنوشت خویش از اینرو ضرورت می‌یابد. طبقه کارگر ایران در مبارزات انقلابی خود، بالاخص در دو سال گذشته بر آنست تا بساط این سیستم را برکنند و از اینرو اداره شورایی و شعار نان کار آزادی را بمیان آورده است. تنها دستمزدی متناسب با یک زندگی مرفه و بدون دغدغه پاسخ کارگران به هرگونه ترفندهای حکومتی است. چنین سطحی از زندگی منوط به آنست که کارگران و اراده کارگری منشا تصمیم در باره دستمزد و استاندارد شرایط زندگی کارگری باشد. در پروسه مبارزه برای این هدف باید اتحاد و تشکلهای واقعی و مبارز کارگری را ایجاد یا تقویت نمود. باید به شوراها و دیگر تشکلهای مستقل کارگری متکی شویم. تنها ضامن پیروزی بر سرمایه‌داران و تحقق ملزومات زندگی مرفه برای همگان در گرو رشد و گسترش این وحدت و تشکیلات است.

شورای همکاری نیروهای چپ و کمونیست همراه با طبقه کارگر تا تحقق رفاه و حاکمیت کارگران بر سرنوشت خویش و سرنوشتی حاکمیت سرمایه علیه جمهوری اسلامی و قوانین ضد کارگری اش مبارزه می‌کند.

ما می‌گوییم: دستمزدها باید براساس ملزومات رفاه در زندگی کارگری تعیین شود و صلاحیت تشخیص این تناسب تنها و تنها به عهده تشکلهای مبارز و مستقل و سراسری کارگران است نه تشکلهای دست ساز حاکمیت سرمایه‌دار یا تشکلهای زرد. ترفندهایی را که همه ساله حکومت سرمایه‌داری و کارگر ستیز برای مخدوش کردن این مطالبه به حق کارگران بکار می‌برد، باید افشا کرد و در برابر آن ایستاد!

سرنگون باد رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامی
زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم
اسفند ۱۳۹۸ مارس ۲۰۲۰

امضاها: اتحاد فدائیان کمونیست، حزب کمونیست ایران، حزب کمونیست کارگری- حکمیتست، سازمان راه کارگر، سازمان فدائیان (اقلیت) و هسته اقلیت